

EL GERMÀ PETIT

JORDI SUNYER
PERIODISTA

On diuen que la gent és...

Tots sabem que hi ha països més pròspers. Però desconeixem si la nostra vida allà seria efectivament millor que la que duem aquí. La incertesa es basa en el fet que no hi ha factors objectius, encara que estiguin impresos en un diploma o en un currículum, que ens permetin saber si ens anirà bé en una altra societat.

El 1992 l'Argentina era una democràcia inestable. Feia tres anys que s'havia acabat el govern Alfonsín, el primer elegit a les urnes després del Proceso de Reorganización Nacional, el de la Ley del Punto Final, el de la hiperinflació que va deixar la meitat dels argentins en situació de pobresa. A inicis dels 90, el neoliberalisme de Carlos Menem va rematar molts treballadors. A Jesús María, una ciutat de la província de Córdoba amb tants habitants com Sitges, la família Bessone Luna va anticipar que travessant el *charco* podien albirar un futur millor. I mirarien de trobar-lo a la Catalunya del 92, però no sota la febrada olímpica de Barcelona, sinó en la calma d'un poble: a Artesa de Segre, a la Noguera, hi tenien coneguts.

Els Bessone petits són tres, dos nois i una noia. Els dos nois, futbolistes. El gran, Fran, central, ha jugat a Artesa, a Organyà, a Cervera. Fede, en canvi, només va durar un any a l'equip local. Al cap de sis anys a l'Atlètic Segre, va topar amb una altra persona que va arrelar a Ponent venint de lluny: Bojan Krkic pare. L'exjugador del Mollerussa era observador del Barça a Lleida i va passar bons informes que es van convertir en quatre temporades entre el juvenil B i el Barça C, on va passar d'interior a lateral esquerre. Fede era la foto del *futur millor*, i la fi del contracte blaugrana no va ser cap obstacle. Al contrari. "Vaig tenir la sort que l'Espanyol B buscava un lateral esquerre -recorda- i allà vaig acabar vivint la millor etapa de la meua carrera. L'entrenador Rubi, el cos tècnic, els companys, l'afició... dos anys increïbles".

La tardor del 2007, Fede obtenia la nacionalitat espanyola i debutava a Segona amb el Nàstic. Amb 23 anys, es podia menjar el món. Va jugar només deu partits. "Fins llavors m'havia anat tot rodat. Venia d'un filial en què ho jugava tot, tenia la confiança del *mister*. Em va condemnar la inexperiència. Era el primer cop que estava en un equip professional". Mingo, el seu rival, és encara grana. La nova terra ja no era tan promesa. La Segona B, la categoria dels contractes curts i els sous incerts, era més una amenaça que una opció. Fede, però, va tenir la mateixa sort que havien tingut, quinze anys abans, els seus pares. Un enllac, nord enllà, que el podia dur a un país on podia trobar noves motivacions professionals. Fede emigrava per segon cop.

Fede Bessone, un rodamón del futbol català. THESCRATCHINGSHED.COM

Robert Martínez va reivindicar el talent del futbol de bronze, mercat que controlava, en bastir el seu Swansea. Àngel Rangel no s'ha mogut d'allà, ha viscut els dos ascensos dels *swans*, mai ha deixat de ser titular i al sud de Gal·les ha conegut la seva dona i ha vist néixer els seus dos fills. Fede pensava seguir els seus passos. "El Robert buscava un jugador diferent i per a mi era una oportunitat única". Li van trencar una costella en el primer partit, les lesions no el van respectar i, després que Bob Martínez va marxar al Wigan, va haver de treballar molt per demostrar al nou tècnic, l'exespanyolista

Swansea
Robert Martínez va bastir un equip confiant en molts catalans d'equips modestos

Paulo Sousa, que podia ser important. Va marcar el seu primer gol i, en la recta final de la temporada, se sentia estimat. Tant, que va tenir dues opcions: continuar a Swansea o fitxar per tot un Leeds United.

El que havia fet fins llavors i les referències que tenia d'ell el seu nou tècnic, Simon Grayson, no van servir de res. Va començar de titular però dues errades en dos partits i l'arribada d'un altre lateral van fer que passés de *good acquisition* a ser una analogia de Manuel, el cambrer

espanyol de l'Hotel Fawlty, que no jugava mai o s'entrenava amb els juvenils. El van cedir al Charlton Athletic, a la tercera divisió. "Em vaig trobar en situacions inexplicables en què ningú era capaç de ser sincer. Reconeix que podia haver donat més, però això no justifica el tracte que vaig rebre. Ara bé, no ho canviaria. Per a qualsevol futbolista, Leeds és un somni i a mi també em va servir d'experiència".

El Charlton havia manifestat la voluntat d'exercir una opció de compra sobre Bessone, però va fitxar un altre lateral. El 31 d'agost Fede encarava un altre any difícil a Leeds després d'una altra lesió. Res feia pensar el que li havia passat. Però res feia pensar el que li passaria. "L'últim dia de mercat, truca el meu representant i em diu que tornem a Swansea. M'ha tocat la loteria: tots lluitem per això però pocs ho aconsegueixen. Però no hi ha glòria sense sacrifici". Fede només ha jugat cinc minuts, però ha debutat a la Premier. I tot i que no ha estat fàcil, no vol tornar. "¿On seríem si fóssim a Espanya?, ens preguntem sovint amb l'Àngel. Sempre és bonic ser a casa, però tal com estan les coses allà, és difícil". Ell i altres ex-Swansea com Jordi Gómez o Guillem Bauzá Bussy continuen a Anglaterra. Gorka Pintado i Albert Serrán, en canvi, ara juguen a Xipre. —